

Vid silfverbröllopet : en samling värs /

Saxon, Johan Lindström,

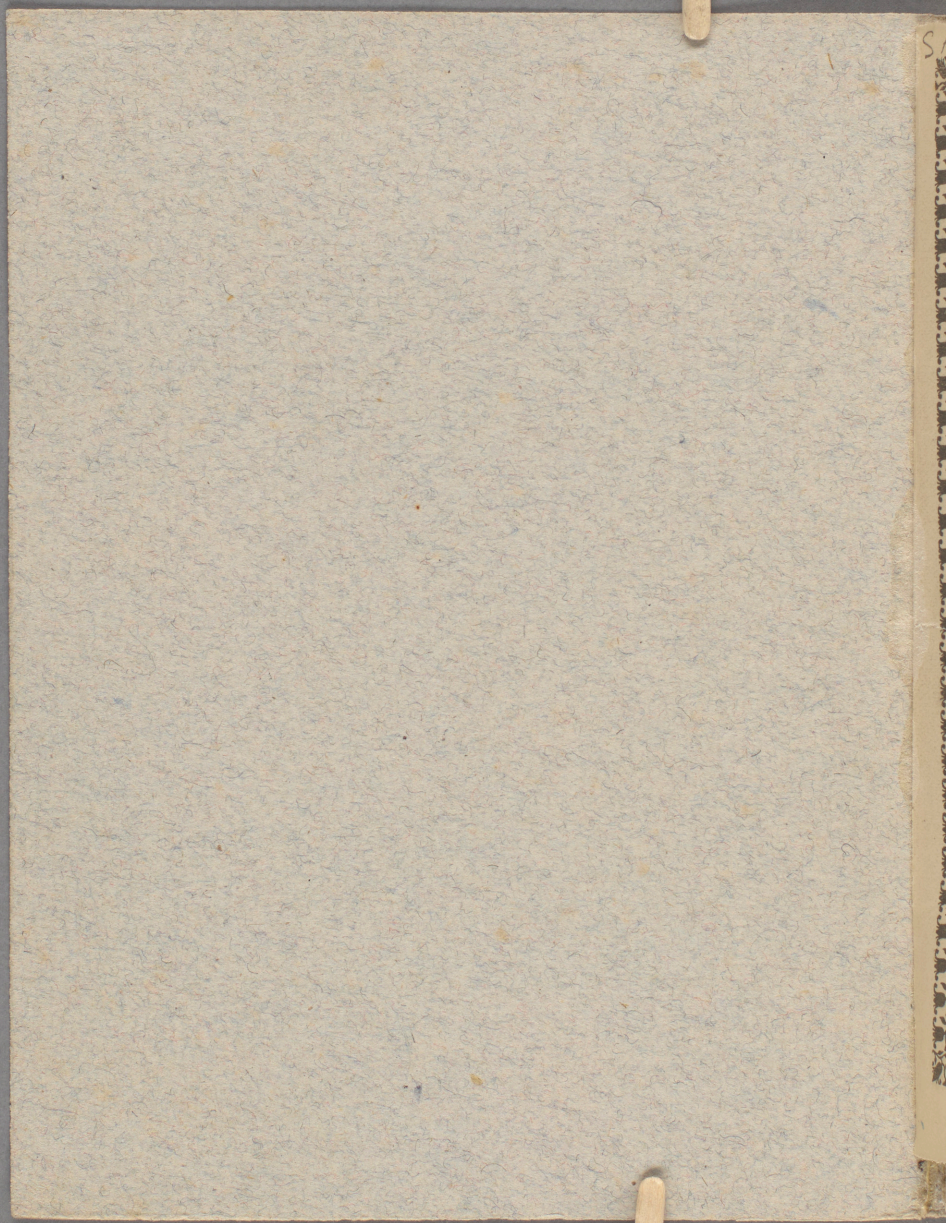
81 A Br.

SAXON Johan Lundström
vid silfverbröllopet

Fitt. In.
(P₂)
0

Petersen
1901

SAXON Johan Lindström

Vitt. 50

(322)

Johan Lindström-Saxon

Vid silfverbröllopet
En samling värs

Jämtlands Tidning n:r 94 B
1901

ÖSTERSUND
JÄMTLANDS TIDNINGS BOKTRYCKERI, 1901.

I ettlix vinterkväll.

TILL mina många medkämpar i kampen för framtidens sak
med en hjärtlig maning att troget hålla fast vid renhetens, skön-
hetens, sanningens och framför allt kärlekens ideal.

FÖRFATTAREN.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

I stilla vinterkväll.

Det är så skönt och härligt i stilla vinterkväll.
Jag känner mig lycklig och nöjd och glad och säll,
när solen går till hvila vid horisontens rand
och sätter hela västern i glansfull purpurbrand.

Det är så skönt och härligt i stilla vinterkväll,
när månen gjuter silfver på frusen våg och håll,
när strålarne från höjden, de klara, sänkas ned
och gjuta mystiskt skimmer på tyst och dunkel hed.

Det är så skönt och härligt i stilla vinterkväll,
när alla ljusa stjärnor gå upp på himlens päll,
när ingen af dem alla utaf ett moln är skymd
men alla klara glindra i fjärran djupblå rymd.

Det är så skönt och härligt i stilla vinterkväll,
när snön sitt täcke breder på nordens gamla fjäll,
när vindens sång har tystnat och uti sömnens ro
den kalla drifvan ligger i skog, på ås och mo.

I stilla vinterkväll

Det är så skönt och härligt i stilla vinterkväll.
Då känner jag mig lycklig och nöjd och glad och säll...
Och när den kalla vintern en vacker dag förgår,
så träder i hans fotspår den ljusa, väna vår.

Helgdag.

Helgdag randas så ljus och klar.

“Helgdag!” bladen i linden

hviska, då genom kronan drar
smekande morgonvinden.

“Helgdag!” hviskar hvar blomma skön,
som med ett tårfylldt öga
sänder sin tysta morgonbön
till sin far i det höga.

Helgdag kommer så ljuf och blid
ned uti hvarje sinne,
ger åt hjärtat sin stilla frid —
helgdag åt hopp och minne!

Hftonfantasi.

Då himlens rena spegel ej är skymd,
då molnens massor där sig icke häfva,
jag plägar lyfta blicken mot den rymd,
där stjärnorna uti det fjärran sväfva.

Då fylles själen af en helig håg,
så underbara tankar fram sig smyga.
Till hvarje liten stjärna, som jag såg,
på vingar fri och glad jag ville flyga.

Jag ville skåda hvarje okänd värld,
ja, hela altets strålkrans genomleta.
Om endast här det finnes prål och flärd
och sorg och nöd och brott jag ville veta;

om endast här förtrycket, våldet fans,
 om sanningsvitnet endast här får lida,
 om endast här man bjuder törnets krans
 åt dem, som för sitt lifshopp ädlast strida.

Jag ville veta, ack så mycket . . . Men
 min längtan kan mig endast tvifvel skänka.
 Hur mycket jag mig detta säger än
 jag kan ej underlåta grubbla, tänka . . .

1878

Hvar är mitt fosterland?

Hvar är mitt fosterland? Hvar hälst en djupblå himmel
utöfver jordens rundel breder sig,
hvar hälst den rika stjärnehärens vimmel
i skumma kvällen ledning ger min stig.
Hvar hälst jag värka kan i hopp och tro
för lyckan, som en gång på jord skall bo.

Hvar är mitt fosterland? Där jag mitt bröd kan vinna,
där minnets ros har hoppets ljusa stänk,
där egen kraft sin lyckas väg kan finna,
i statens stora kedja bli en länk,
där fadrens ära ej till sonen hann,
där blott förvärfvadt eget kallas kan.

Hvar är mitt fosterland? Hvar hälst det fins ett hjärta,
som kan förstå, hvad i mitt eget bor;
som mäktigt är att känna glädje, smärta
och med mig värmes, hoppas, lider, tror.
Naturen sig i många former delat,
men allt är ändå ett harmoniskt helt.

Hvar är mitt fosterland? Där frid och endräkt fira
i mänsklighetens sal sin högtidsfest,
där den, som höjer orättvisans spira,
blir offer för det vapen, själf han hvässt,
där ej despoter skapa kryperi,
där fjärran äro lögn och hyckleri.

Hvar är mitt fosterland? Där samvetet man vördar,
där rätten har på våldets plats sig ställt,
där på befallning man ej syskon mördar
och endast skördens mark är ärans fält,
där hjärtats tro är religionens skrud
och icke tvångslön, makt och prästebud.

Hvar är mitt fosterland? I södern som i norden
det är en enda stat så skön, så stor.
Mitt fosterland är hela vida jorden,
hvar män'ska är min syster eller bror.
När skall en gång den staten stor och fri
för blinda mänskoskaror sanning bli?

På Elis Wilhelm Lindblads graf.

En vårafton.

Och dagen altmera tynade af,
han sjönk uti västerns flod.
I andaktskänslor invid din graf
med blottadt hufvud jag stod.

Så månet minne rann upp i min själ,
din bild stod så klart för mig;
din varma blick, jag den såg så väl,
så mycket mindes om dig.

Just genom din sång, blef mig sången kär.
Du till växlande diktens älf
mig förde; jag såg på taflan där
och började sjunga själf.

Jag mindes så väl din lifvande röst,
då ett moln på min panna låg:
"Fäll modet ej, ur ditt fulla bröst
sjung alt du kände och såg!"

Ej underligt att jag vill sjunga — ack! —
med vemod i sinn' på din graf
och säga mitt enkla, varma tack
för gåfvan, som du mig gaf.

* * *

Små blommor stå upp ur sin vinterdröm,
och de smycka ditt tysta bo;
Där öfver västan hviskar så öm:
"Sof, ädle Elis, i ro!"

Målet.

En liten pilt uti drömmar satt
på stugans trappa en sommarnatt.

Han drömde — o, hvad han drömde grant! —
och trodde, stackare, alt var sant.

Ur illusionen dock snart han togs,
när hastigt han in i stugan drogs.

Han snubbor utaf sin moder fick,
men det ej honom till sinnes gick,

ty endast drömmen han tänkte på,
fast han ej als kunde den förstå.

Han växte upp, kom i världen ut.
Nu var det riktigt på drömmen slut.

Det kunde verklighet aldrig bli
utaf hans barnsliga svärmeri.

Men städse tänkte han dock därpå;
det ville ej ur hans sinne gå.

Ja, nu när han skulle glömma alt,
just barndomsdrömmen tog form, gestalt.

Hon måste kvävas, den känsla varm,
som brann alt högre uti hans barm.

Han flöd i nöjenas öppna famn —
det var för "griller" ändå en hamn.

Men, ack, när nöjet förflyktadt var,
stod minnet dock utaf drömmen kvar,

liksom en flicka med tårad blick —
den barndomsdrömmen, som ej förgick!

— — —
Så fångslets boja han slet en dag.
Nu var det slut uppå hans fördrag.

Han visste nu, hvart han skulle gå —
han hade lärt att sin dröm förstå.

Så drog han, väpnad med viljestål
och full af hopp mot det drömda mål.

Hur mången motgång han mötte, som
mest honom tvang till att vända om.

Men hoppet log genom silfverskir:
"Betänk hur härlig din seger blir!"

Du om din bana kan säga se'n
en gång, att själf du har brutit den,

om hvarje motgång, som du har haft:
'Jag dem besekrat med egen kraft'."

Fram gick det! Vilde hans mod förgå,
den vackra drömmen han tänkte på.

— — —

Hvad under då, när han porten nått,
dit jämt hans tankar, hans längtan stätt,

att han skall höra sitt hjärta slå,
när rörd och lycklig han klappar på.

Si, porten öppnas; jag inne är —
mitt paradys, o, du är ju här!

Här jag af glädje förstummad står
och ser tillbaka på flydda år.

Min dröm, ej mera en dröm är du,
nej, du har verklighet blifvit nu.

Men ingen hvila — framåt igen!
Jag icke hunnit till målet än.

Döck, det skall hinnas af mig till sist;
ja, nu jag känner, att det är visst.

Men hvad i striden mig hända må,
min barndomsdröm skall framför mig stå.

Min käresta.

Jag har en käresta, jag också —
jag henne håller så kär;
och ändock har hon ej ögon blå,
ej gyllne lockar hon bär.

Hon var min barndoms vackraste dröm,
min ungdoms ljufvaste hopp.
Jag trånar till henne, längtande, öm,
hvert ännu det bär, mitt lopp.

Min trohet skall blifva så rikt belönt,
jag vet det så fast och visst.
Alt stort jag dyrkar, alt godt och skönt
hon skall mig gifva till sist.

Ty heligt jag svurit tro för Gud
åt henne. Blott dödens famn
kan skilja mig från min barndomsbrud,
och arbetet är hennes namn.

Jag mins.

Mins du, hur det var
uti ungdomsår,
då vi gingo glada, arm i arm?
O, hvad jag var "grön"
och hvad du var skön
och hvad vårens dag var klar och varm!

Som en ljusgrön äng,
pyntad blomstersäng,
lifvet leende framför oss låg.
Öppnad löftens port —
o, hvad mycket stort
lekte ej med dig uti min håg!

Ack, jag skulle, jag,
kämpa segerlag,
aldrig nånsin skona eget skinn,
att med öppen famn,
full af guld och namn,
komma hem och dig få kalla min!

Det fick så ej bli —
vårens melodi
endast var ett växellöfte grant.
Nog det fans trassent,
nog fans endossent,
men det fattades en acceptant.

Såsom uti går
än för mig det står,
hvad jag tänkte och jag kände då.
Det var starkt på tal,
att med mina kval
jag direkt till näcken skulle gå.

Nu har tiden gått,
och jag har förstått,
hvad ett vårens löftesord är värdt,
men fast det är så
likaväl ändå
vara kan ett minne vänt och kärt.

Dag, som är i dag,
tycker därför jag,
att jag ej för onöjd vara får.
Mången ibland oss
får med lifvet slåss
utan ens ett minne från i går!

Midt i dagens strid
hurtig, käck och blid
står du vid min sida som en vän,
hviskar mod och hopp
vinkar: "Högre opp!" ...
Ensam kände jag mig aldrig än.

Var du pojkens dröm,
leende och öm,
är du mannens bästa minnes-skatt . . .
Föga passar visst
slikt en realist,
men, om också dumt, så är det fatt.

Vackra hemlighet,
ingen är som vet,
hvad du heter och hvarest du fins.
Och just därför kan
inför hvarje man
öppet jag dig säga mitt: "Jag mins!"

Hell vårt land!

Af gamla snacket intet jag behöfver,
af fraserna från fordom ej ett grand
att känna mig så stolt och lycklig öfver,
att kunna älska dig så högt, vårt land.

För mig är nästan alt, man har beskrifvit
och har besjungit såsom högt och stort,
blott skam och brott, som falska namn man gifvit,
blott våldsvärk, som till hjältedåd man gjort.

Jag blyges, när jag mins det blod, som runnit,
oskyldigt blod, som ännu högt från jord
hörs ropa, alla hemmena, som brunnit
och sköflats utaf djurisk rövvarhord.

Och kvinnorna, som skändats — svarta minnen!
Och detta allt det kallas stort och svenskt
och tröskas in i veka barnasinnen,
att släktet skall bli ädelt, fosterländskt!

Med harp och sorg och smärta bort jag rivet
ur den historia, som man pilten bar,
hvert enda blad, som något "stort" beskriver,
tills ej en bit af "storheten" fins kvar,

men håller intet, som mig nödgar bära
en skammens rodnad för att svensk jag är,
ty jag har ingen del uti den "ära",
som egoismens falska färger bär!

För mig är hela jorden blott ett rike,
där kärleken är drottning, rätten kung,
där ingen kränker, utan älskar like,
om rik, om fattig, gammal eller ung,

ett rike, där i fredlig, trofast täflan
man sträfvar blott att bära upp hvarann
och där ej finnes någon annan äflan
än göra, hvad man bäst förstår och kan.

Men ändock, gamla Svea, hvad du knutit
med starka band mitt hjärta fast vid dig,
hur oupplösligt fast och varmt du slutit
i dina trogna modersarmar mig!

Vid dig är fästadt hvarje vänligt minne
från barndomstider till den dag, som är,
hvert solvarmt hopp, som ger åt själ och sinne
förvissning om, att framåt färden bär.

Se därför intet, intet jag behöfver
af gammalt snack, som gör dig låg, ej stor,
att känna mig så stolt och lycklig öfver,
att älska dig så högt, du gamla mor!

Bekännelse.

Af världens loftal har jag ingen fröjd,
jag på dess dom ej hör;
jag frågar blott: "Är med mig själf jag nöjd?"
när någonting jag gör.

Om jag har världens aktning mig ej rör,
jag är min egen man;
jag sträfvar blott att äga aktning för
mig själf, ej någon ann'.

Jag hyser ingen afund mot den man,
som halfva världen slog;
om endast jag mig själf besegra kan,
så är för mig det nog.

Mig rör ej, att jag kring mitt namn ej får
en krans odödelig;
jag lefvat nog, när jag ur tiden går,
mitt namn må dö med mig.

Vårförebud.

När uti den stora hopen,
som äflas för eget väl
och eget intresse, ljuder
ett ord från en renad själ

om lyckan, den stora lyckan,
som alla en gång skall nå,
det är som en fläkt af våren
vårt öra förnumme då.

När midt i kärlekslösheten
vi spåra en handling god,
när feghetens stängsel rifves
af någon, som äger mod;

när ytlighets murar bräckas
af någon, som skönjer mer
än skalet; när falskhet blottas
af någon till hjärtat ser;

när uti den värld, som varit
och är af fåfänga full,
en gärning vi se, som endast
blef gjord för sin egen skull —

då känna vi, att det våras,
då känna vi förebud
om dagar, då luften skall fyllas
af jubelfanfarers ljud

och att det skall bli en sommar,
så härlig och ljus och skön,
då sträfvan för rätt och sanning
skall ändtligt vinna sin lön.

Då skall man med glädje finna
att det ej förgäfvets var,
det värk, som utaf de bäste
blef gjordt uti mödans da'r.

Då skall man se, att det fåtal,
som siat så storslaget mångt,
ej voro drömmare galne,
men hjärtan, som sågo långt.

Det är dock en styrkande tanke
i vintern, kulen och lång
att veta, hur mörkt det synes,
skall våren dock komma en gång.

Det är dock en styrkande tanke
att veta, att hvarje frö,
som sås i tro och kärlek,
en framtidens sådd, ej kan dö!

Vid kanalen.

Han låg oändlig slätten
i middagssolens brand
och midt däri kanalen
liksom en silfverrand.

Patronen, som mig förde,
förtalte vidt och bredt,
hur vattensjuka ängen
till åkrar man beredt.

Det sänkningsföretaget
en verklig stolthet var
för landet — för de gamle
en saga underbar.

Man sannerligt dess make
ej nånsin hade sport,
men han också blef lönad,
kaptenen, som det gjort.

Patronen summan nämde
och att kaptenen fick —
jag godt förstod hans mening —
uppå sitt bröst en klick . . .

Och medan herr patronen
af segerstolthet sken,
mig trodde sänkt i undran
alt öfver hans kapten,

min tanke gick till dessa
med spadar och med spett,
med borrar, schaktarkärror,
man här i massor sett,

de många små, som faktiskt
det stora värk fört ut,
som blef kaptenens ensamt,
när ändtligt det var slut.

Det kom en bitter fråga
uti mitt sinne då:
Hur länge skall väl ännu
den där regimen gå,

då en tar hela äran
och — såsom här jag sport —
det mesta utaf lönen
för hvad de många gjort?

Onämnd.

Vid den stora Sundsvallsbranden 1888 tillsattes en nödhjälpskomite, som arbetade efter alla konstens regler. Men det öfvades också mycken välgörenhet af enskilde. Bland dessa väckte en ung flicka — en främling — särskild uppmärksamhet för sin fagring, sin hjärtegodhet och stora frikostighet. Hon försvann lika plötsligt som hon kommit, och ingen fick veta hvilken hon var.

I tidningarna
ej nämnd du blifvit
ibland de många,
som mycket gifvit.

Du andras gåfvor
ej satt och slängde
åt dem, som starkast
sig närmast trängde.

Du själf gick ut för
att hålla profvet.
Din offergård
föll just till behovet.

Och tröst och styrka,
ej gåfvan bara,
du gaf med vänliga
ögon klara . . .

I tidningarna
ej nämnd du blifvit
ibland de många,
som mycket gifvit.

Men ock där uppe
det fins en lista,
och där är icke
ditt namn det sista!

En fråga.

Per Andersson uti en svingård så fin
sin hela förmögenhet lade,
och tack vare sina etthundrade svin
vid riksdagsval rösträtt han hade.

Och svinpesten kom. De, som skolat för knif
ha fallit till julaftonfesten,
de blefvo, hvarteviga lefvande lif,
ett offer för härjande pesten.

Per Andersson var dock, som fordom, en ka'r,
fast aldrig han velat sig brösta.
Och när så ånyo det riksdagsval var,
han gick, såsom vanligt, att rösta.

Men rösta Per Andersson nu inte fick,
"Du hafver din egendom mistat."
Han kramade valsedeln samman och gick,
se'n hufve't fundersamt han ristat . . .

Per Andersson frågar sig ännu i dag,
och ni skulle se uppå minen:
"Hvem var det, som rådde om rösträtten — jag,
i egen person, eller svinen?"

Stå eller falla!

Det var i går kväll en käring,
som retade upp mig så
att, om jag fått som jag velat,
jag piskat den gul och blå.
I brist på rätt att ge henne stryk,
jag gaf mitt hjärtliga: "Ränn och ryk..."

Hennes man, en fattig "murfvel",
ett brödstycke fett försmått.
Han hade nekat att krypa
för dem, honom lön bestått.
Med tanken på mistade kläder och rum
hon stod där: "Han alltid varit så dum!"

Att vara sin egen herre
och icke åt någon träl,
att stå uppå egna fötter
och slippa sälja sin själ,
det måtte väl vara mer ändå
än simpel lyx, dit käringar trål!

Den störste man, som jag känner,
knapt tänker lika med mig
i något, och mina banor
han icke valde åt sig.
Men min han är, ty på livvets älf
han alltid styrde sin farkost själf!

Den minste man, som jag känner,
han tänker lika med mig
i alt, men för mat och kläder
förmådde han sälja sig.
Han går som ett kråk på jorden kvar,
då han kunnat dö som hederlig karl!

Det är ju innerligt löjligt,
att ogräs är mer än säd,
att den kommer längst i världen,
som kraftigast jamar med,
att fråga endast om åsikter är,
men aldrig, aldrig om karaktär.

Men låtom oss rensa fältet,
till slut skall det gå ändock!
Och nalkas så kallade hustrur
och käringar uti rock,
dem ge ett så grundligt "Ryk och ränn!"
att de sig akta att komma igen.

Jag vill blott vara man i ledet.

Då jag en gång kom från ett valmöte.

Jag aldrig trånat en enda stund
att i dagens mund
bli buren världen omkring,
att dissekeras af prässens knif,
att vara ett mål för valmötens kif,
se skaror om mig slå ring.

Det roat mig mest att gå och gå
och aktge på,
hvad människolifvet är,
att tränga så djupt som jag förstått,
att famna så vidt som jag förmått
och se, hvad det innebär,

och sedan få kasta ut ett frö
i vinterns snö
och veta, att strålande sol
en gång hvar drifva skall smälta ner,
då sorg och nöd icke finnas mer,
blott lycka från pol till pol.

Jag aldrig åtrått "ett äradt namn"
i ryktets famn,
men att värka hvarje sekund,
en droppe bland droppar, på orättens rot,
fram, tum för tum och fot för fot,
men aldrig tillbaka en stund.

Se därför är ingen i lycka mig lik,
så säll och rik:
jag lifvet i fullhet ju sett;
jag vet: när man bärgar gyllene säd
i jubel, jag också i skaran var med,
som marken för skörden beredt!

Honnör!

Jag kan ej fördraga de tillgjorda ting,
som snörpa på mun,
och svepa sin värdighets mantal kring sig,
fastän den är tunn.
Men för rättframhet, kraft och för klingande skratt,
som lifvar och lyfter oss, hur det är fatt,
honnör!

Jag afskyr som döden — och mera ändå —
den älskvärda sort,
som le oss i synen, men häckla oss tvärt
vi vända oss bort.
Men för den, som betraktat sitt ord som en ed
och talade sanning, om också det sved,
honnör!

Jag ömkar dem blott, som på larmtrumman slå,
när af dignande bord
en smula de gifva, men gifva det kallt
med hand och med ord.

Men åt dem, som skälfvande, trasbehängd nöd
med gåfvan ock oskrymtad hjärtlighet bjöd,
honnör!

Jag skänker dem hela mitt hjertas förakt,
som framgång ha sport
och se'n börjat folk öfver axlarna se
och slagit på stort.

Men för dem, hvilka medgången bära förmått
och visat sig värda den lycka de nått,
honnör!

Sommarafton.

Bakom Serfsjövålen lägrar
solen sig, och Serfsjön hägrar
som ett guldhaf i dess glans —
ligger som ett öppet öga,
och kring honom bergen höga
binda skogens gröna krans.

Sonfjäll, tyckes det, förglöder,
där det reser upp i söder
emot skyn sin hvita topp.
Alt är stilla. Vinden röres
knappast nog, och Serfan höres
liksom stannad i sitt lopp.

Lilla byh vid stranden sluter
sig i sömnens armar, njuter
hvila, men ej lugnt och gladt,
sofver, van vid Herrens tuktan
med ett hjärta fullt af fruktan:
"Blir det manne frost i natt?"

Läkedom.

När jag blifver tung i sinnet,
gamle Sivert Kjelsson sade,
tänker alltid jag på honom,
som i armen styrkan lade.

Och då går jag ut på åkern
eller hvart jag än kan finna
kroppsarbete, så att pulsen
bultar medan svetten rinner.

Och då märker jag med glädje
snart, hur Sauls makter flyga,
hur med ökad kroppslig trötthet
ro i sinnet börjar smyga.

Och då tänker jag med vemod
på hur mången man och kvinna
söker lisa uti glaset
och i tomma nöjen finna.

Kroppsarbete! Hvilken sällhet
att för denna gudagåfva
kunna falla ner på trötta
knän och därför Herren lofva!

Vid vägmärket.

På Jämtlands Tidnings 50-årsdag.

De gamla tycka det var i går,
och dock se'n dess är det femti år.

Ett ögonblick blott i tidens haf,
och dock så mycket det tog och gaf.

Det sett, hur släkten ha kommit, gått,
hur striden förts mellan ondt och godt.

Det sett, hvad gått ifrån far till son
som arvedel eller blott som lån.

Det sett, hur säde, man sått i mull,
till intet blifvit för för frostens skull,

men ock hur bärande ädelt frö
växt upp till skörd, som ej mer kan dö.

Jag vet så väl hvar vi hade stått,
om idogsmän icke före gått,

Och därför ödmjukt jag böjer mig
för er, som röjde oss mark och stig

och går så vidare gammal stråt,
den evigt unga: framåt, framåt!

1895

Drömmars frukt.

Vi hafva drömt, enhvar af oss poeter,
att slå så stora slag,
att hela stora, vida världen vinna —
och det har äfven jag.

Vi drömt, enhvar utaf oss publicister,
att bringa nya tag
i tröggörd statsvagns färd mot framtidsmålen —
och det har äfven jag.

Vi drömt, vi alla, som från talarstolen
servera "glatta lag"
att kunna ändra massors hjärnor, hjärtan —
och det har äfven jag.

Hur öfverdrifna alla dessa drömmar,
vi inse dock en dag.
Vi se vår litenhet mot världens storhet ---
och det har äfven jag.

Vi falla samman. Dagen mist sin fägring
och lifvet sitt behag.
Vi tycka, att vi lefvat ha förgäfvets.
Det tyckte också jag,

den dag, när alla mina stolta drömmar
försvunno liksom snö
för verklighetens kalla, starka strålar,
och då jag ville dö.

— — —

Nu har jag, som de andra, resignerat
och tagit mitt parti,
förstått att hägring blott kan vara hägring
och finner mig däri;

förstått, jag världen ej kan reformera,
men väl kan vara med,
där man för framtids rika, ljusa skördar
sår kraftig, ädel säd;

förstått hvad lycka att uti det ledet
en simpel man få stå,
som satt till mål att åt ett bättre släkte
bereda marken få;

och framför alt förstått från tidens gränser
att bygga ut den bro,
som för till världar af oändlig klarhet
för stilla, ödmjuk tro.

Vinterdag.

Dufedsbygd, hur skön du ter dig
nu i vinterns hela prakt!

Dalen rundt, så långt jag ser dig,
höga fjällen hålla vakt.

Främst bland dem den krona, utan
hvilken trakten ej sin färg
skulle äga, Åreskutan,
drottningen bland Jämtlands berg.

Bondens tegar ligga hvita,
plog och harf i ide gått.
Nordan blott sin runskrift rita
ses, där gula skylar stått.
Ifrån husen röken stiger,
och därinne väfstol slår,
idoghet och smak sig viger
till att möta väntad vår.

Skogen, upp mot fjällen klättrad,
svartbrun ter sig mellan hvitt,
böjer sina grenar, fjättrad,
snötyngd, tyckes sofva blidt.
Men därinne vägar ringla,
skogsafvärkar'n yxan för,
eller hör man hästens pingla,
timret man till älfven kör.

Älfven, ja! Hur lugnt han seglar
invid isklädd strandbädd fram!
Hur han vinterhimlen speglar,
majestätisk, allvarsam!
Än han silfvergrön sig hvälfver,
än är mörk som Bores bryn,
än han uti solglans skälfver --
hvilken herrligt liffull syn!

Fast decembernatt ses blåna
mer och mer, och norrskensljus
tändas, dina forsar dåna
dock ännu med mäktigt brus.
Kvarnens stenar kornet mala,
och om evig arbetshåg
Tegeforsen höres tala
dagen lång med hyffel, såg.

Bäst det är, signal du hörer,
och på blanka stålband sig
dagens ångvagn framåt rörer,
bud han bär från mig till dig,
bud från stora, vida världen,
dennas kamp mot last, för dygd,
dennas kamp för ljus, mot flärden,
till din boning, till din dygd.

Världsfredsbudskapet.

Nu samlen er alle, som hjärta ha
och vilja växt åt det nobla, goda,
att samman er skörd af de känslor dra,
I kunnat i ädlaste sinnen loda
mot kriget, som utgör systemet blott
af hänsynslöshetens råaste brott.

Nu samlen er alle med tanke klar
och fogen tillhopa de skilda leder
uti den kedja af tankar, man har
i världen talat och skrivit neder
mot kriget, som utgör systemet blott
af laglöshetens råaste brott.

Nu samlen er alle uti bön,
som tro på Gud och hans hjälp förbiden,
och ropen: "O, Herre, gif segerlön
åt dem, som kämpa den tunga striden
mot kriget, som utgör systemet blott
af gudlöshetens rääste brott!"

Ty upphör den guldgalonerade skam,
som nu oss plågar, de tider stunda
då folken skola med hast gå fram,
bli bildade, goda, rika, sunda.
Ja, rinne han snart den dagen opp,
som varit och är vårt ljusa hopp!

Jul åt alla!

Ringa, julens klockor, glöm ej:
julen barnens vän vill vara.
Tro dock ej, att julens högtid,
högtid är för barnen bara.

Ty när julen alla ljusen
i de tusen hemmen tänder,
strör han glädje, frid åt alla,
strör den ut med fulla händer,

så att mer än väl det räcker
till för såväl man som kvinna;
rosenkinder, silfverlockar,
alla, alla han kan finna.

Ingen än han har förgätit,
på er alla ropar namnen.
Lyssnen endast, skåden endast,
där han står med fulla famnen!

Trånar du till hoppets skatter
eller vill du äga minnet
af ett gånget, du skall få det,
blott du har det rätta sinnet;

blott du tror det goda lefver
och att i sin strid mot flärden
och med synden, det till sist dock
segrande skall stå i världen.

Då du kan i julekvällen
upp ett heligt Betel bygga,
där din andes hopp och trängtan
skola få sin fristad trygga,

och så ut mot nya vägmål
låta tanken nyskäppt spana
långt emot de ljusa vidder,
som ditt hjärta blott kan ana,

men den vägen ej är villsam
för de lycklige, som gifvet
vardt i spåren honom följa,
som är Sanningen och Lifvet.

Svenssens vädjan till jungfrun.

Kom, flicka, kom att följa mig!
Jag redo står att rycka
i kamp för världens lycka,
men jag kan icke sakna där
min sköld, min segertecken,
jag kan ej sakna dig;
ty om blott dig jag vinna kan,
jag är en omotståndlig man.

Jag önskar ej att äga dig
men vill dock binda dig vid mig.
Jag icke stör din hjärtero
men vill dock ha ditt väsens tro
så full, så hel, så varm som än
du har förmått att gifva den.

Jag vill besegra världen
i spetsen för en svennehär,
där viljan lika mäktig är
som muskelns stål i härdad arm
och mod i tjugoåra harm.
Men ingenting, du väna,
jag vinna kan, om icke du
vill följa mig att tjäna
i spetsen för den hären nu.

Så djupt kan intet tränga
som blicken ur ditt ögonpar;
att denna utestänga
ej något hinder mäktigt var,
ty du kan se i hjärtat in —
o, kom att tjäna, vännen min!

Så slö har ingen blifvit,
att han ej lyssnat tidt
när du din stämma gifvit
det tonfall, som är ditt
och endast ditt, när sympati
och godhet dallrat däruti.

Så hög ej drifva välte
ännu i gossesinn',
att icke ner den smälte
för varma tåren din.
Där ingen annan hjälp, det är,
o, kom och gråt, min hjärtans kär!

Väl klokskap ofta farit
och sagt så bred och lärd,
att din logik ej varit,
ej är så mycket värd;
men öfvertyga såsom du
har ingen dock förmått ännu!

Kom, flicka, kom att följa mig!
Jag redo står att rycka
i kamp för världens lycka
men jag kan icke sakna där
min sköld, mitt segertecken,
jag kan ej sakna dig.

Kära sockenbarnet mitt...

Till en ung väninna som brud.

Kära sockenbarnet mitt,
famne lyckan din så vidt
som en vy från kyrkoås,
hemma, där vi båda två
undrat på en gång som små,
hvad som bortom kunde nås!

Kära sockenbarnet mitt,
sjunge lyckan lika blidt
dig den ljusa sången sin,
som din hembygds björk och lind,
smekta utaf västanvind,
sjöngo drömmar i ditt sinn'.

Kära sockenbarnet mitt,
hvad du än skall kalla ditt,
intet blir din egendom
i den grad som barnadröm,
barnaminne. Vårda öm
städse deras skära blom!

Innehåll:

	Sid.
I stilla vinterkväll	5
Helgdag	7
Aftonfantasi	8
Hvar är mitt fosterland?	10
På Elis Wilhelm Lindblads graf	13
Målet	15
Min /käre	20
stas	
Jag mins	21
Hell vårt land!	25
Bekännelse	28
Värförebud	29
Vid kanalen	32
Onämnd	34
En fråga	36
Stå eller falla	37
Jag vill vara blott man i ledet	39
Honnör	41
Sommarafton	43
Läke	44
dom	
Vid vägmärket	45
Drömmars frukt	47
Vinterdag	50
Världsfreds	58
budskapet	
Jul åt alla	53
Svensnens vädjan	55
Kära sockenbarnet mitt	61
Innehåll	62

